

[Mette Madsen.]

250.000 kr., der blev fordelt med 50.000 kr. til kunstmuseerne og 200.000 kr. til kulturhistoriske museer som angivet i kulturministerens skrivelse af 21. august 1973 til kulturudvalget. Det er klart, at disse 250.000 kr. ikke strakte til, så alle de nødstedte museer kunne blive hjulpet, og at museumsfolk rundt i hele landet derfor har set hen til, at en ny museumslov ville se lyset i denne folketingsamling. Men desværre står vi i år i næsten samme situation som sidste år. Den finanspolitiske situation er ikke bedre, tværtimod, og museumsudvalget har ikke afgivet betænkning.

I bemærkningerne til det foreliggende lovforslag står der, at udvalget påregner at afgive betænkning i sommeren 1974. Da denne betænkning vil blive grundlaget for udarbejdelsen af det lovforslag, der på gennemgribende måde skal ændre strukturen for museerne også på det administrative område, har kulturminister Nathalie Lind ligesom sin forgænger fundet det nødvendigt at udsætte den til dette folketingsår fastsatte revision til senest 1975-76.

Men da ministeren som medlem af kulturudvalget i sidste samling selv var med til at behandle museumslovene og derfor til fulde kender museernes vanskelige situation, har ministeren i sin fremsættelse givet tilsagn om at undersøge mulighederne for at forhøje den dispositionssum på 300.000 kr., der foreløbig er afsat på finansloven for det kommende år. Jeg er sikker på, at man i de 99 museer, der er omfattet af museumslovene, samt i kulturudvalget vil krydse fingre for, at ministeren vil få held til at forøge beløbet på 300.000 kr., så at en udsættelse af revisionen ikke i alt for høj grad kommer til at resultere i, at museerne må indskrænke aktiviteten og derved skade det kulturpolitiske decentraliseringsprincip, der ligger til grund for den nugældende museumslovgivning, og som vi fra venstre går varmt ind for.

Meta Ditzel (RV):

Som fru Mette Madsen lige har peget på, er der to årsager til, at vi skal udskyde revisionen af denne lov. Den ene er altså, at vi venter på en betænkning fra det udvalg, der er nedsat til behandling af museernes forhold.

Hvis der nu i forbindelse med det forslag,

der måske fremkommer dér, bliver tale om en ny tilskudsordning, må det jo også være rimeligt, at vi får denne betænkning forelagt i kulturudvalget, før der vedtages en ny lov. Men jeg mener, det må kunne lade sig gøre at afslutte arbejdet i udvalget så hurtigt, at det ikke bliver nødvendigt at udskyde revisionen til 1975-76, fordi man skal vente på betænkningen. Måske vil den pege på en bedre økonomisk ordning, og det trænger vi jo til.

Vi kan vel nok blive enige om, at der bør være nogenlunde overensstemmelse mellem pristal og tilskud. Vi bør overveje, mener jeg, at finde frem til en ordning, der gør det muligt for museerne at lægge budget, uden at de senere kommer ud for uventede ændringer, som det er sket for flere museer nu, hvor kommune eller amt i forventning om en revision af loven har forhøjet deres tilskud. Dette tilskud skal ifølge gældende lov følges af et lige så stort tilskud fra staten, ganske vist beregnet efter tilskuddet i det såkaldte basisår 1969-70, som fru Mette Madsen så rigtigt pegede på, men det er basisåret, man med rette har ventet nu endelig ville blive flyttet ved den revision, der er givet løfte om. Derefter har man lagt budget, og nu vælter det. Det er beklageligt, at flere museer, som i de sidste år har været inde i en glædelig udvikling, må indskrænke, måske afskedige personale. Af de 73 kulturhistoriske museer modtager 28 nu under 75 pct. af det påregnede statstilskud, deraf 9 under 50 pct. Jeg kan f. eks. nævne, at i Thisted er man helt nede på 29 pct., og i Skive ligger man på 35 pct.

Vi må nok erkende, at det i længden er uholdbart, og det virker jo også nedbrydende på det tillidsforhold, der burde være mellem lovgiverne og museerne, at der vedtages love og gives løfter, som man retter sig efter ved budgetlægningsen, og så lægger lovgiverne hindringer i vejen for overholdelse af det budget.

Vi er i mit parti klar over, at der må tages hensyn til den finanspolitiske stramning, men der kan forekomme tilfælde, hvor der ikke kan spares mere uden for store skadevirkninger, og derfor glæder det mig også, at ministeren vil prøve at finde udvej for at forhøje den dispositionssum, der er omtalt i fremsættelsen.

Jeg mener dog, der er visse spørgsmål, vi